

MILLENNIUM⁵
STIEG LARSSON

L'HOME QUE PERSEGUIA
LA SEVA OMBRA

DAVID LAGERCRANTZ

labutxaca

David Lagercrantz

L'home que perseguia
la seva ombra

MILLENNIUM⁵

Traducció de Marc Delgado i Casanova

Columna
Barcelona

Títol original: *Mannem som sökte sin skugga*

© David Lagercrantz & Moggliden AB, publicat per Norstedts, Suècia, 2017

Publicat d'acord amb Norstedts Agency

La primera edició en català d'aquesta obra es va publicar
a Columna l'any 2017

Primera edició en aquest segell: juliol del 2018

© de la traducció del suec: Marc Delgado i Casanova, 2017

© dels mapes: Emily Faccini

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.,
labutxaca

Fotocomposició: Moelmo, s.c.p.

Impressió: Liberdúplex

DIPÒSIT LEGAL: B. 10.210-2018

ISBN: 978-84-17420-05-5

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de
l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació
pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa
a les sancions establertes per la llei.

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos
Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar

algun fragment d'aquesta obra

(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

CAPÍTOL I

12 de juny

La Lisbeth sortia de les dutxes, després d'haver anat al gimnàs. Al passadís, la va aturar el cap de seguretat, l'Alvar Olsen. L'home va començar a parlar amb ella. Potser fins i tot estava una mica alterat. Gesticulava de forma descontrolada i no parava d'agitar uns fulls de paper com si fossin un mocador. Però la Lisbeth no sentia ni mitja paraula del que deia. Eren dos quarts de vuit del vespre.

Les 19.30 h era la pitjor hora a Flodberga. Era aleshores quan, a l'exterior del centre, passava el tren de mercaderies i provocava un gran terrabastall. Les parets tremolaven, les claus dringaven i feia fortor de suor i de perfum. En cap altre moment del dia aquella presó era un lloc tan perillós com a dos quarts de vuit del vespre. Era llavors quan, protegides per l'enrenou del ferrocarril i del caos general que es generava just abans que les portes de les cel·les es tanquessin, tenien lloc les agressions més terribles. A aquella hora la Lisbeth Salander sempre

feia lliscar la mirada a una banda i a l'altra del mòdul, i de ben segur no va ser cap casualitat que en aquell instant pogués veure la Faria Kazi.

La Faria Kazi era una noia de Bangladesh, jove i atractiva. En aquell moment es trobava a la seva cella, just a l'esquerra d'on eren la Lisbeth Salander i l'Alvar Olsen. Encara que des de la seva posició la Lisbeth no en veia més que la cara, no hi havia cap mena de dubte que l'estaven colpejant. El cap li sortia projectat enrere una vegada i una altra, i malgrat que els impactes no semblaven exageradament durs, desprenien un cert aire de ritual i d'hàbit. Fos el que fos el que passava, feia temps que durava. Es podia deduir del mateix acte d'humiliació, però també per la reacció. Es veia de lluny que es tractava d'una mostra de submissió que ja havia calat ben endins i que havia aconseguit derrotar qualsevol intent de resistència.

En cap moment van aparèixer unes mans que intentessin aturar les bufetades i en la mirada de la noia no s'hi podia llegir cap indicatiu de sorpresa, tan sols una por sorda i dolorosa. La Faria Kazi vivia terroritzada. A la Lisbeth només li va caldre llegir-li la cara per saber-ho. I allò encaixava perfectament amb el que havia vist les darreres setmanes en aquell centre penitenciari.

—Mira allà —va dir, i amb el dit va assenyalar en direcció a la cella de la Faria.

Però quan l'Alvar Olsen es va girar ja s'havia acabat tot, i aleshores la Lisbeth es va allunyar d'allà, es

va esmunyir d'una revolada dins la seva cella i va tancar la porta. A l'altre costat es van sentir veus i rialles esmorteïdes. I el terrabastall etern d'aquell tren de mercaderies que semblava que no acabaria de passar mai. Davant seu hi tenia la pica lluent i el llit estret, i l'estanteria i la taula amb els seus càlculs de mecànica quàntica. Havia de continuar amb tot allò? Intentant trobar una gravitació quàntica de llaços? Va abaixar els ulls cap a les mans. Estava subjectant alguna cosa.

Hi tenia els mateixos papers que, un instant abans, l'Alvar havia agitat davant seu. I llavors va sentir una certa curiositat, malgrat tot. Però era molt absurd, allò: un test d'intel·ligència amb dues taques de cafè al capdamunt de la primera pàgina. Se li va escapar una rialleta.

Odiava que la mesuressin i la calibressin, i va deixar que els fulls li caiguessin de les mans i s'escampessin com una mena de ventall pel terra de formigó. Durant un instant breu li van marxar del cap, i altra vegada va pensar en la Faria Kazi. La Lisbeth no havia arribat a veure qui la colpejava. Però sabia prou bé qui era. Perquè, tot i que en un principi no s'havia preocupat gens de l'atmosfera que regnava allà dins, s'havia vist arrossegada contra la seva voluntat cap a la vida d'aquella presó, i de mica en mica havia anat descodificant els senyals visibles i invisibles i havia entès qui manava realment.

El mòdul rebia el nom de B, o pavelló de màxima seguretat. Estava considerat el lloc més segur de

tot el centre penitenciari, i a aquell que vingúes de visita i hi donés un cop d'ull ràpid li semblaria que era veritat. En cap altre mòdul de tota la presó hi havia tants guardes, controls i programes de reinserció. Però si es mirava de més a prop, es podia intuir que allà dins hi havia alguna cosa podrida. Els vigilants fingien ser durs i autoritaris, i fins i tot mostraven una certa empatia amb les recluses. En realitat, però, eren una colla de covards que havien perdut el control i havien cedit tot el poder a l'enemic, la mafiosa Benito Andersson i les seves seques.

Durant el matí la Benito no cridava gaire l'atenció i més aviat es comportava com una interna exemplar. Però a partir del migdia, quan les recluses podien anar a entrenar-se o rebre visites de familiars, prenia el control del mòdul. I no hi havia hora del dia en què el seu regne del terror fos més poderós que aleshores, quan les portes es tancaven al vespre. Les internes es passejaven amunt i avall davant les cel·les, escampant amenaces i promeses entre murmuris. La colla de la Benito es quedava a un costat, les seves víctimes a l'altre.

Evidentment, era un gran escàndol que la Lisbeth Salander fos allà, que hagués acabat entrant a la presó. Però les circumstàncies no li havien estat favorables i, en realitat, tampoc no es podia dir que ella hagués presentat batalla. Feia la impressió que per a

ella tot plegat era més aviat un parèntesi absurd, i de seguida es va adonar que era millor passar una temporada a la garjola que a qualsevol altre lloc.

L'havien condemnat a dos mesos de presó per tinença il·lícita, apropiació indeguda i conducta temerària per la seva participació en el drama que va seguir l'assassinat del professor Frans Balder, quan per iniciativa pròpia la Lisbeth va amagar un noi autista de vuit anys i es va negar a col·laborar amb la policia, ja que va considerar, amb tota la raó, que en la investigació del cas s'estaven produint filtracions. Tampoc ningú no va dubtar que l'actuació de la Lisbeth havia estat excepcional i havia salvat la vida del noi. Tanmateix, el fiscal general d'Estocolm, en Richard Ekström, havia dut el procés amb una gran diligència i, al final, el judici havia seguit la línia que aquest havia marcat, malgrat que un dels membres del tribunal de primera instància hi havia votat en contra i l'advocada de la Lisbeth, l'Annika Giannini, havia fet una feina extraordinària. Però com que l'Annika no havia rebut gaire ajuda de la Lisbeth, no havia pogut fer res més.

Durant tot el judici, la Lisbeth no va badar boca i es va negar a apellar la sentència. L'únic que desitjava era que acabés tot aquell espectacle i, tal com s'esperava, va anar a petar a la presó de règim obert de Björngårda Gård, on gaudia d'una certa llibertat. Més tard va arribar informació molt versemblant que apuntava que la vida de la noia corria perill, cosa no del tot inesperada tenint en compte amb

qui se les havia hagut la Lisbeth, i aleshores la van traslladar al mòdul de màxima seguretat del centre penitenciari de Flodberga.

Aquella mesura no era tan extraordinària com semblava. A la Lisbeth la van barrejar amb les criminals més perilloses del país, però ella no hi va tenir cap inconvenient. Estava envoltada de vigilants les vint-i-quatre hores del dia i, d'altra banda, en aquell mòdul no s'havia produït cap assalt ni cap assassinat des de feia anys, oficialment, malgrat que aquella estadística en realitat feia referència a l'època anterior a l'arribada de la Benito Andersson.

Ja des del primer dia la Lisbeth es va veure immersa en una sèrie de provocacions, però tampoc això no era gens estrany. Era una reclusa de perfil alt, famosa perquè havia aparegut als mitjans i pels rumors i les xafarderies que corrien pels canals dels baixos fons. Tan sols uns quants dies abans, la mateixa Benito li havia fet arribar un missatge amb les paraules «Amiga o enemiga?». Però la Lisbeth només va tenir el paperet a les mans un minut abans de llençar-lo. Va tardar, però, uns cinquanta segons a reunir forces per llegir-lo.

No li interessaven gens totes aquelles lluites de poder i aliances personals. Ella posava tota l'atenció a observar i aprendre, i feia un instant havia après més del que necessitava. Ara mirava fixament l'estanteria plena d'articles sobre teoria quàntica de

campus que havia encarregat abans que la tanquessin a la garjola. A l'armari de l'esquerra hi havia dues mudes de roba d'interna amb les inicials DGSP (Direcció General de Serveis Penitenciaris) al pit i també roba interior i un parell de vambes. Les parets estaven ben buides, ni tan sols hi havia una fotografia o el record més petit de la vida més enllà d'aquells murs. A la Lisbeth la decoració interior d'aquella cel·la la preocupava tan poc com ho havia fet la del seu pis al carrer Fiskargatan.

A fora al passadís havien començat a tancar les portes de les cel·les, i normalment allò suposava un alliberament per a ella. Quan acabava el terrabastall i el mòdul quedava immers en el silenci, la Lisbeth solia submergir-se en els seus càlculs matemàtics —en els seus esforços per unir la mecànica quàntica amb la teoria de la relativitat— i s'oblidava del món exterior. Però aquell vespre alguna cosa era diferent. Se sentia desassossegada, i no era només per aquell atac a la Faria Kazi ni per tota la corrupció que regnava allà dins.

Es tractava de la visita que havia rebut sis dies abans d'en Holger Palmgren, el seu primer tutor legal, d'aquella època en què el sistema judicial no la considerava capaç de cuidar-se tota sola. La visita en si havia estat un autèntic drama. En Holger mai no sortia de casa i depenia completament dels cuidadors i els assistents que en tenien cura a l'apartament del barri de Liljeholmen. Però havia estat l'ancià el que havia proposat de venir a veure-la. Havia recor-

regut al servei municipal de mobilitat i havia entrat al centre penitenciari amb la cadira de rodes, pan-teixant darrere d'una màscara d'oxigen. Tot i així li havia agradat molt veure'l. En Holger i la Lisbeth van parlar dels vells temps i l'ancià es va posar sentimental i es va emocionar. Un sol fet havia desconcertat la Lisbeth: en Holger li havia explicat que havia rebut la visita d'una dona que s'havia presentat com Maj-Britt Torell i que havia estat secretària a l'hospital de psiquiatria infantil i juvenil Sankt Stefan, on la Lisbeth havia estat internada de petita. La dona havia llegit el nom de la Lisbeth als diaris i havia decidit entregar a en Holger Palmgren un grapat de documents que creia que li podien interessar. Però segons en Holger es tractava d'un munt de paperassa vella sobre com l'havien lligat amb corretges i l'havien maltractat d'una manera horrosa en aquella institució. «No és res que et calgui veure», havia dit l'ancià. Però tot i així aquells documents devien contenir alguna dada nova, perquè quan en Holger li havia demanat pel tatuatge del drac i la Lisbeth li havia parlat de la dona amb aquella marca de naixement que semblava una flama, el vell havia dit:

—No era algú del Registre?

—Què?

—Del Registre d'Estudis sobre Genètica i Medi d'Uppsala? Em pensava que ho havia llegit en algun lloc.

—Deu haver estat als papers nous —va dir ella.

—Tu creus? —va respondre en Holger—. O potser és que ho estic barrejant tot.

Potser sí que ho barrejava tot. En Holger s'havia fet gran. Tot i així, a la Lisbeth aquell comentari se li havia quedat gravat. Li havia estat ballant pel cap mentre a les tardes colpejava el sac de boxa del gimnàs i, als matins, treballava al taller de ceràmica. I ara, dreta dins la cel·la, no parava de donar-hi voltes, i va tornar a abaixar els ulls cap a terra.

Fins i tot va tenir la impressió que els fulls d'aquell test d'intel·ligència escampats pertot arreu es transformaven davant seu i ja no li eren tan indiferents, sinó que més aviat li semblaven una continuació del que havien estat parlant amb en Holger. Per un instant la Lisbeth no va entendre per què. Però aleshores va recordar que la dona de la marca de naixement també n'hi havia donat un munt. Allò sempre havia acabat amb baralles i revoltes i, al final, amb la Lisbeth escapant-se de casa en plena nit, amb tan sols sis anys.

Malgrat tot, l'element fonamental en aquells records no eren els tests, ni tan sols la fugida. L'important era que dins la Lisbeth ja havia començat a créixer la sospita que hi havia alguna circumstància essencial en la seva infantesa que no havia entès. I va decidir que n'havia de saber més coses.

Aviat tornaria a sortir al món exterior i podria fer el que volgués. Però també sabia que tenia alguna cosa per collar el cap de seguretat. Aquella no havia estat la primera vegada que l'Alvar Olsen havia fet

els ulls grossos davant d'una agressió. El mòdul que tenia al seu càrrec, que la Direcció General de Serveis Penitenciaris encara es mirava amb orgull, es trobava en ple procés de decadència moral i, per tant, la Lisbeth es va preguntar si l'Alvar Olsen no la podria ajudar a aconseguir el que no tenia ningú allà dins: una connexió a internet.

Va parar l'orella al que succeïa a fora al passadís. Li va arribar una barreja de renecs i paraules cordials, i de portes que espetegaven, claus que xerricaven dins dels panys i soroll de passes que s'allunyaven. Després es va fer el silenci. El sistema de ventilació brunzia, encara que estigués espatllat. L'aire era sufocant i insuportable. La Lisbeth Salander va abaixar els ulls cap al test d'intel·ligència i va pensar en la Faria Kazi, la Benito, l'Alvar Olsen i la dona amb la marca de naixement al coll que recordava unes flames.

Va allargar el braç i va recollir els papers de terra, es va asseure a la taula i, en un tres i no res, va respondre les preguntes. Quan va haver enllestit, va prémer l'intercomunicador platejat que hi havia al costat de la porta d'acer. Quan va respondre, la veu de l'Alvar Olsen sonava lenta però neguitosa. La Lisbeth li va dir que havia de parlar amb ell immediatament.

—És important —va remarcar.